Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata komora)

z 12. septembra 2018*

„Verejná služba – Dočasní zamestnanci – Prijímanie do zamestnania – Interné výberové konanie – Vytvorenie rezervného zoznamu na prijímanie asistentov do zamestnania – Podmienka pripustenia spočívajúca v požiadavke byť v aktívnej službe nepretržite počas dvanástich mesiacov predchádzajúcich uplynutiu lehoty na podávanie kandidatúr – Pracovné voľno z osobných dôvodov – Nepripustenie k účasti na skúškach výberového konania“

Vo veci T-73/17,

RS, bývalý dočasný zamestnanec Európskej komisie, v zastúpení: S. Orlandi a T. Martin, avocats,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: G. Berscheid a L. Radu Bouyon, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh, založený na článku 270 ZFEÚ, na zrušenie rozhodnutia komisie interného výberového konania COM/02/AST/16 (AST 2) o zamietnutí kandidatúry žalobcu a na náhradu škody, ktorá mu bola údajne spôsobená,

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni, sudcovia K. Kowalik-Bańczyk a C. Mac Eochaidh (spravodajca),

tajomník: M. Marescaux, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. januára 2018,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobca, RS, pracoval v Európskej komisii ako zmluvný zamestnanec funkčnej skupiny III v období od 16. júna 2010 do 15. júna 2013. Od 16. júna 2013 do 15. júna 2016 vykonával svoje úlohy ako dočasný zamestnanec na základe zmluvy uzatvorenej v zmysle článku 2 písm. b) Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (ďalej len „PZOZ“).

2 V období od 1. októbra 2015 do 30. novembra 2015 orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy schválil žalobcovi pracovné voľno bez nároku na náhradu mzdy v zmysle článku 17 PZOZ.

3 Dňa 9. februára 2016 uverejnila Komisia oznámenie o internom výberovom konaní založenom na skúškach s cieľom vytvorenia rezervného zoznamu na prijatie sekretárov/administratívnych pracovníkov v platovej triede 2 (AST/SC 2), asistentov v platovej triede 2 (AST 2) a administrátorov v platovej triede 6 (AD 6) do zamestnania (ďalej len „oznámenie o výberovom konaní“). Tieto tri výberové konania boli označené takto: COM/01/AST-SC/16 (AST/SC 2) – Sekretári/administratívni pracovníci, COM/02/AST/16 (AST 2) – Asistenti, a COM/03/AD/16 (AD 6) – Administrátori.

4 Pokiaľ ide o administratívne postavenie uchádzačov, v článku 2.1 oznámenia o výberovom konaní hlavy III s názvom „Spôsobilosť“ sa najmä uvádzalo:

„Musíte

a) mať odpracovaných najmenej 42 mesiacov služby, ktoré nemusia nevyhnutne nasledovať po sebe, ako úradník, dočasný zamestnanec alebo zmluvný zamestnanec v Komisii; obdobia činnosti odpracované v agentúrach alebo iných inštitúciách sa nezohľadňujú; obdobia činnosti odpracované v Komisii ako pracovník na dočasnú dobu, pomocný zamestnanec, miestny zamestnanec alebo vyslaný národný expert (VNE) sa takisto nezohľadňujú;

b) stráviť najmenej dvanásť posledných mesiacov pred dátumom ukončenia elektronického prihlasovania ako úradník, dočasný zamestnanec alebo zmluvný zamestnanec v Komisii; počas týchto dvanástich mesiacov ste museli mať administratívne postavenie ‚aktívny‘ služobný pomer, ‚pracovné voľno na vojenskú službu‘, ‚rodičovská dovolenka alebo rodinná dovolenka‘, ‚preloženie v záujme služby‘ alebo ‚preloženie na vlastnú žiadosť‘ (počas prvých šiestich mesiacov preloženia na vlastnú žiadosť), v zmysle článkov 37 a nasl. [Služobného poriadku úradníkov Európskej únie.]“

5 Žalobca podal k bližšie neurčenému dňu kandidatúru do interného výberového konania COM/02/AST/16 (AST 2).

6 Dňa 11. apríla 2016 komisia interného výberového konania COM/02/AST/16 (AST 2) žalobcovi oznámila svoje rozhodnutie o zamietnutí jeho kandidatúry (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) z dôvodu, že nespĺňal podmienku stanovenú v oznámení o výberovom konaní vyžadujúcu mať najmenej dvanásť posledných mesiacov pred dátumom ukončenia elektronického prihlasovania administratívne postavenie „aktívny“ služobný pomer, „pracovné voľno na vojenskú službu“, „rodičovská dovolenka alebo rodinná dovolenka“, „preloženie v záujme služby“ alebo „preloženie na vlastnú žiadosť“ (počas prvých šiestich mesiacov preloženia na vlastnú žiadosť), v zmysle článkov 37 a nasl. [Služobného poriadku úradníkov Európskej únie] (ďalej len „sporná podmienka“).

7 Dňa 11. júla 2016 podal žalobca sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu.

8 Rozhodnutím z 21. októbra 2016, ktoré bolo žalobcovi oznámené 24. októbra 2016, menovací orgán (ďalej len „MO“) zamietol jeho sťažnosť a odovzdal svoje rozhodnutie jeho poradcom.

Konanie a návrhy účastníkov konania

9 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 3. februára 2017 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

10 Listom z 3. februára 2017 žalobca požiadal jednak o zachovanie anonymity v súlade s článkom 66 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu a jednak o to, aby bola jeho vec z dôvodu vzájomnej súvislosti spojená s vecou T-55/17, Healy/Komisia, na spoločné konanie v súlade s článkom 68 uvedeného rokovacieho poriadku.

11 Listom z 15. februára 2017 boli žalobca a Komisia vyzvaní na predloženie svojich pripomienok k prípadnému spojeniu prejednávanej veci s vecami T-55/17, Healy/Komisia, a T-79/17, Schoonjans/Komisia.

12 Listom z 23. februára 2017 sa žalobca vyjadril v prospech spojenia prejednávanej veci s vecami T-55/17, Healy/Komisia, a T-79/17, Schoonjans/Komisia, a nepožiadal o dôverné zaobchádzanie s údajmi nachádzajúcimi sa v procesných písomnostiach a prílohách v spise.

13 Dňa 4. apríla 2017 Komisia predložila svoje vyjadrenie k žalobe.

14 Rozhodnutím zo 6. apríla 2017 Všeobecný súd vyhovel žiadosti o zachovanie anonymity, ktorú podal žalobca.

15 Listom z 18. mája 2017 žalobca uviedol, že sa vzdáva svojho práva predložiť repliku.

16 Listom z 30. mája 2017 žalobca požiadal o nariadenie pojednávania.

17 Rozhodnutím zo 14. novembra 2017 predseda deviatej komory Všeobecného súdu rozhodol, že prejednávanú vec nespojí s vecami T-55/17, Healy/Komisia, a T-79/17, Schoonjans/Komisia.

18 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní z 18. januára 2018.

19 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil Komisii povinnosť zaplatiť sumu vo výške 5 000 eur z dôvodu údajne utrpenej nemajetkovej ujmy,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

20 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O návrhoch na zrušenie

Tvrdenia účastníkov konania

21 Žalobca uvádza na podporu svojej žaloby jeden žalobný dôvod vychádzajúci v podstate z námietky nezákonnosti oznámenia o výberovom konaní založenej na tom, že sporná podmienka, na ktorej sa zakladá napadnuté rozhodnutie, je v rozpore jednak s článkom 24a a článkom 27 prvým odsekom Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), a jednak so zásadou rovnosti zaobchádzania.

22 Podľa žalobcu z článku 29 služobného poriadku vyplýva, že na interných výberových konaniach v inštitúcii sa môžu zúčastniť všetky osoby pracujúce pre inštitúciu, vrátane dočasných zamestnancov, a že všetky výnimky z tejto zásady musia byť riadne odôvodnené s ohľadom na záujem služby.

23 Žalobca tvrdí, že nie je sporné, že bol v okamihu podania a preskúmania svojej kandidatúry v internom výberovom konaní COM/02/AST/16 (AST 2) v službe Komisie. Domnieva sa, že tomu bolo prvýkrát, čo Komisia vyložila podmienku pre uchádzača „byť v službe inštitúcie“ ako spočívajúcu v tom, že osoba má byť v aktívnom služobnom pomere (alebo v jednej zo situácií predstavujúcich dovolenku, uvedených v oznámení o výberovom konaní) počas dvanástich mesiacov predchádzajúcich dátumu ukončenia prihlasovania sa do výberového konania.

24 Na rozdiel od toho, či tvrdil MO v rozhodnutí z 21. októbra 2016, sporná podmienka neumožňovala podľa žalobcu dosiahnuť sledovaný dvojitý cieľ, teda jednak mať k dispozícii vysoko kvalifikovaný a okamžite použiteľný personál a jednak regularizovať z titulu záujmu služby situáciu zmluvných a dočasných zamestnancov, ktorí pracovali pre Komisiu počas nepretržitého a dlhého obdobia.

25 V prvom rade sa žalobca domnieva, že nič neumožňuje predpokladať, že by v jeho prípade existovalo riziko, že bude „menej okamžite použiteľným“ než iný zamestnanec, ktorý mal dlhšie pracovné voľno (napríklad rodičovskú dovolenku alebo pracovné voľno na vojenskú službu), ale mal menej odpracovaných rokov v službe.

26 Sporná podmienka je v rozpore aj so zásadou rovnosti zaobchádzania, keďže s uchádzačmi sa zaobchádzalo rozdielne bez objektívneho dôvodu, v závislosti od druhu pracovného voľna, ktoré mali počas dvanástich mesiacov pred ukončením prihlasovania do interného výberového konania COM/02/AST/16 (AST 2). Podľa žalobcu sa MO nesprávne domnieval, že táto zásada bola dodržaná a so všetkými uchádzačmi, ktorí mali pracovné voľno z osobných dôvodov alebo pracovné voľno bez nároku na náhradu mzdy, sa zaobchádzalo rovnako. Takisto toto rozdielne zaobchádzanie nie je možné vysvetliť tým, že na rozdiel od zamestnancov, ktorí si vzali pracovné voľno z osobných dôvodov, zamestnanci, ktorí majú rodičovskú alebo rodinnú dovolenku, sú aj naďalej poistení v spoločnom systéme zdravotného poistenia Európskej únie a pokračujú v nadobúdaní dôchodkových nárokov.

27 Žalobca napokon spochybňuje, že jeho pracovné voľno bolo jeho osobnou voľbou nesúvisiacou so záujmom služby. Na jednej strane sa takéto pracovné voľno poskytuje v zmysle článku 17 PZOZ len vtedy, ak je žiadosť v súlade so záujmom služby. Na druhej strane mu bolo toto pracovné voľno poskytnuté s cieľom uľahčenia jeho ďalšieho vzdelávania, ktoré je potrebné zohľadniť v súlade s článkom 24a služobného poriadku.

28 V druhom rade sa žalobca domnieva, že cieľ regularizovať situáciu zamestnancov, ktorí pracovali pre Komisiu, nemá nijakú oporu v oznámení o výberovom konaní. V uvedenom oznámení sa pritom najmä stanovuje, že uchádzači musia mať v službe odpracovaných najmenej 42 mesiacov, ktoré nemusia nevyhnutne nasledovať po sebe.

29 Z týchto dôvodov je sporná podmienka v rozpore s článkami 24a a 27 služobného poriadku, keďže nesúvisí so zásluhami zamestnancov, ktorí boli uchádzačmi v internom výberovom konaní COM/02/AST/16 (AST 2).

30 V každom prípade žalobca v podstate tvrdí, že vzhľadom na krátkosť jeho pracovného voľna vedie sporná podmienka k neprimeranému výsledku vzhľadom na cieľ sledovaný oznámením o výberovom konaní.

31 Komisia namieta voči tvrdeniam žalobcu.

Posúdenie Všeobecným súdom

32 Podľa článku 24a služobného poriadku:

„Únia uľahčí takéto ďalšie vzdelávanie úradníkov, ktoré je zlučiteľné s riadnym fungovaním služby a v súlade s jeho vlastnými záujmami.

Toto vzdelávanie sa vezme do úvahy na účely ich povýšenia.“

33 Článok 27 prvý odsek služobného poriadku stanovuje:

„Cieľom prijímania do služobného pomeru je zabezpečiť pre inštitúciu služby úradníkov s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, prijatých na čo najširšom možnom geografickom základe spomedzi štátnych príslušníkov členských štátov Únie. Žiadne pracovné miesta sa nevyhradia pre štátnych príslušníkov určitého členského štátu.“

34 V prvom rade treba pripomenúť zásady, ktoré stanovuje judikatúra, týkajúce sa podmienok a spôsobov organizácie výberového konania.

35 Po prvé základnou úlohou oznámenia o výberovom konaní je čo najpresnejšie informovať dotknuté osoby o povahe podmienok požadovaných na obsadenie predmetného pracovného miesta, aby mohli posúdiť, či je opodstatnené podanie ich kandidatúry (pozri rozsudok z 31. januára 2006, Giulietti/Komisia, T-293/03, EU:T:2006:37, bod 63 a citovanú judikatúru).

36 Po druhé inštitúcia v tejto súvislosti disponuje širokou mierou voľnej úvahy, keď stanovuje kritériá spôsobilosti požadované pre obsadzované pracovné miesta a v závislosti od týchto kritérií a v záujme služby určuje podmienky a spôsob organizácie výberového konania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. októbra 2008, Chetcuti/Komisia, C-16/07 P, EU:C:2008:549, body 76 a 77 a citovanú judikatúru; z 31. januára 2006, Giulietti/Komisia, T-293/03, EU:T:2006:37, bod 63 a citovanú judikatúru, a z 13. decembra 2006, Heus/Komisia, T-173/05, EU:T:2006:392, bod 36 a citovanú judikatúru).

37 V každom prípade výkon právomoci voľnej úvahy, ktorou inštitúcie disponujú v oblasti organizácie výberových konaní, najmä pokiaľ ide o stanovenie podmienok pripustenia uchádzačov k účasti, musí byť zlučiteľný s kogentnými ustanoveniami článku 27 prvého odseku a článku 29 ods. 1 služobného poriadku. Článok 27 prvý odsek služobného poriadku kogentným spôsobom vymedzuje účel každého prijímania do služobného pomeru a článok 29 ods. 1 služobného poriadku stanovuje rámec postupov, ktoré treba dodržať pri obsadzovaní voľných pracovných miest. V dôsledku toho musí byť táto voľná úvaha vždy uplatňovaná podľa požiadaviek súvisiacich s pracovným miestom, ktoré sa má obsadiť,

a všeobecnejšie, podľa záujmu služby (pozri rozsudok z 13. decembra 2006, Heus/Komisia, T-173/05, EU:T:2006:392, bod 37 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok zo 17. novembra 2009, Di Prospero/Komisia, F-99/08, EU:F:2009:153, body 28 a 29 a citovanú judikatúru).

38 Pokiaľ ide konkrétne o podmienky obmedzujúce prihlásenie sa uchádzačov do výberového konania, hoci by aj skutočne mohli obmedziť možnosti inštitúcie prijať na pracovné miesto najlepších uchádzačov v zmysle článku 27 prvého odseku služobného poriadku, neznamená to, že každá podmienka zavádzajúca takéto obmedzenie je v rozpore s vyššie uvedeným článkom. V skutočnosti voľná úvaha správneho orgánu pri organizácii výberových konaní a zo všeobecnejšieho hľadiska záujem služby poskytujú inštitúcii právo stanoviť podmienky, ktoré považuje za primerané a ktoré napriek tomu, že obmedzujú prístup uchádzačov k výberovému konaniu, a teda nutne aj počet prihlásených uchádzačov, nepredstavujú riziko ohrozenia cieľa zabezpečiť prihlásenie sa uchádzačov s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti v zmysle článku 27 prvého odseku služobného poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. novembra 2009, Di Prospero/Komisia, F-99/08, EU:F:2009:153, bod 30).

39 V tejto súvislosti a ako to tvrdí Komisia, v judikatúre sa už dospelo k názoru, že neexistuje žiadna povinnosť pripustiť k internému výberovému konaniu inštitúcie všetky osoby nachádzajúce sa v jej službe. Takáto povinnosť by totiž narušila širokú právomoc voľnej úvahy priznanú tejto inštitúcii (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. októbra 2008, Chetcuti/Komisia, C-16/07 P, EU:C:2008:549, body 70 až 76, a z 24. septembra 2009, Brown/Komisia, F-37/05, EU:F:2009:121, bod 68). Preto nemožno zamestnancom a úradníkom inštitúcie priznať žiadne absolútne právo zúčastniť sa na internom výberovom konaní inštitúcie (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. marca 1997, de Kerros a Kohn-Berge/Komisia, T-40/96 a T-55/96, EU:T:1997:28, bod 39, a z 8. novembra 2006, Chetcuti/Komisia, T-357/04, EU:T:2006:339, bod 42).

40 Platí teda, že v rozpore s článkom 27 prvým odsekom služobného poriadku sú len podmienky obmedzujúce prístup uchádzačov k výberovému konaniu, ktoré zahŕňajú riziko narušenia cieľa zabezpečiť prihlásenie sa uchádzačov, ktorí majú najvyššiu úroveň spôsobilosti (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. marca 1997, de Kerros a Kohn-Berge/Komisia, T-40/96 a T-55/96, EU:T:1997:28, bod 40, a zo 17. novembra 2009, Di Prospero/Komisia, F-99/08, EU:F:2009:153, bod 32).

41 Po tretie treba pripomenúť, že vzhľadom na rozsiahlu právomoc voľnej úvahy priznanú inštitúciám v tejto oblasti sa preskúmanie Všeobecného súdu týkajúce sa dodržiavania podmienky záujmu služby musí obmedziť na otázku, či inštitúcia postupovala v primeraných a nekritizovateľných medziach a svoju voľnú úvahu nevykonala zjavne nesprávne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júna 2015, Z/Súdny dvor, T-88/13 P, EU:T:2015:393, bod 106).

42 V druhom rade treba takisto pripomenúť, za akých podmienok môžu inštitúcie vyžadovať od uchádzačov v rámci interného výberového konania, aby preukázali určitú odpracovanú dobu v službe.

43 V tejto súvislosti už bolo rozhodnuté, že požiadavka určitého počtu rokov odpracovaných v službe predstavuje vhodný prostriedok na zabezpečenie toho, aby úradníci mali spôsobilosť stanovenú článkom 27 prvým odsekom služobného poriadku a tým na zabezpečenie záujmu služby. To, že uchádzač má určitú odpracovanú dobu v službe, a má teda značné skúsenosti v rámci inštitúcií Európskej únie, predstavuje „indíciu istoty“ existencie vyššie uvedenej spôsobilosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2006, Heus/Komisia, T-173/05, EU:T:2006:392, bod 40 a citovanú judikatúru).

44 Takáto podmienka odpracovanej doby umožňuje zabezpečiť, že osoby pripustené do interného výberového konania podliehali režimu uplatniteľnému na administratívny personál inštitúcií, najmä pravidlám týkajúcim sa povyšovania a disciplíny, počas určitého obdobia, a že preukázali svoje schopnosti v tomto rámci. Postup výberu zamestnancov zaručuje teda inštitúcii, že sa vykoná súťaž

úradníkov, ktorí majú najvyššiu úroveň spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, tak ako to posúdili samotné inštitúcie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2006, Heus/Komisia, T-173/05, EU:T:2006:392, bod 41).

45 Judikatúra tak už pripustila podmienky týkajúce sa odpracovanej doby v službe v dĺžke troch rokov (rozsudky zo 6. marca 1997, de Kerros a Kohn-Berge/Komisia, T-40/96 a T-55/96, EU:T:1997:28, bod 47, a zo 17. novembra 2009, Di Prospero/Komisia, F-99/08, EU:F:2009:153, bod 31), päť rokov (rozsudok z 13. decembra 2006, Heus/Komisia, T-173/05, EU:T:2006:392, body 38, 40 a 42), a desať rokov (rozsudok z 21. novembra 2000, Carrasco Benítez/Komisia, T-214/99, EU:T:2000:272, body 56 a 61), keďže v týchto veciach predmetná inštitúcia vykonala svoju širokú právomoc voľnej úvahy tak, že dodržala podmienku viazanú na záujem služby.

46 Na druhej strane dodatočná podmienka spočívajúca vo vyžadovaní, okrem určitej odpracovanej doby v službe, aby úradníci alebo zamestnanci, ktorí sú uchádzačmi, boli v službe inštitúcie nepretržite počas obdobia uvedeného v tejto podmienke odpracovanej doby v službe, môže spôsobiť, že budú z interného výberového konania vylúčení úradníci alebo zamestnanci, ktorí odpracovali v službe dobu rovnakú alebo dlhšiu, ako je tá, ktorú vyžaduje táto posledná uvedená podmienka. Z toho vyplýva, že v prípade neexistencie odôvodnenia zo strany inštitúcie treba takúto požiadavku považovať za protiprávnu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. marca 1997, de Kerros a Kohn-Berge/Komisia, T-40/96 a T-55/96, EU:T:1997:28, body 48 až 54).

47 V predmetnom prípade je nesporné, že pod hlavou III s názvom „Spôsobilosť“ článok 2.1 písm. a) a b) oznámenia o výberovom konaní vyžadoval od uchádzačov nielen to, aby mali odpracovanú dobu v službe aspoň 42 mesiacov, ktoré nemuseli byť nevyhnutne odpracované nepretržite, ale aj to, aby strávili v službe Komisie dvanásť mesiacov predchádzajúcich dátumu ukončenia elektronického prihlasovania, pričom uchádzači museli mať počas týchto dvanástich mesiacov administratívne postavenie aktívneho služobného pomeru, pracovného voľna na vojenskú službu, rodičovskú dovolenku alebo rodinnú dovolenku, preloženie v záujme služby alebo preloženie na vlastnú žiadosť v dĺžke nepresahujúcej šesť mesiacov.

48 Zdá sa tak, že oznámenie o výberovom konaní vyžaduje, aby počas obdobia dvanástich mesiacov predchádzajúcich dátumu ukončenia elektronického prihlasovania boli uchádzači v službe Komisie bez prerušenia a v jednom z administratívnych postavení vymenovaných v bode 47 vyššie, medzi ktorými nie je konkrétne pracovné voľno z osobných dôvodov.

49 Treba konštatovať, že sporná podmienka spôsobuje, že sú vylúčení z interných výberových konaní uvedených v oznámení o výberovom konaní niektorí úradníci alebo zamestnanci, ktorí majú odpracovanú dobu v službe vyššiu ako 42 mesiacov vyžadovaných v oznámení o výberovom konaní, a to iba preto, že neboli v službe Komisie nepretržite počas obdobia dvanástich mesiacov predchádzajúcich dátumu ukončenia elektronického prihlasovania, napríklad preto, že si vzali pracovné voľno z osobných dôvodov, aj keď len krátke. O takú situáciu ide aj v prípade žalobcu, ktorý mal v službe odpracovaných 69 mesiacov, ale vzal si pracovné voľno z osobných dôvodov v dĺžke dvoch mesiacov počas dvanástich mesiacov predchádzajúcich dátumu ukončenia elektronického prihlasovania.

50 Na odôvodnenie spornej podmienky sa Komisia obmedzila na konštatovanie, že cieľom uvedenej podmienky bolo zamestnať úradníkov, ktorí mali nielen zásluhy a vysokú spôsobilosť, ale takisto boli okamžite použiteľní vďaka ich zjavným skúsenostiam. V tejto súvislosti je pravda, že tento cieľ bol výslovne uvedený v hlave, nazvanej „Všeobecný rámec“, oznámenia o výberovom konaní. Komisia však nepreukázala žiadnu osobitnú okolnosť, spojenú s charakteristikou pracovných miest, ktoré sa majú obsadiť, ktorá by implikovala, že iba zamestnanci, ktorí už boli v službe Komisie nepretržite počas dvanástich mesiacov predchádzajúcich dátumu ukončenia elektronického prihlasovania, sú okamžite použiteľní a v dôsledku toho odôvodňovala, aby zamestnanci, ktorí neboli v službe Komisie nepretržite

počas tohto obdobia, najmä preto, že si vzali pracovné voľno z osobných dôvodov, boli vylúčení zo sporného interného výberového konania, hoci mali odpracovanú dobu v službe viac ako vyžadovaných 42 mesiacov.

51 Za týchto podmienok treba dospieť k záveru, že Komisia použila svoju právomoc voľnej úvahy zjavne nesprávnym spôsobom, keď vložila do oznámenia o výberovom konaní dodatočnú podmienku k podmienke týkajúcej sa odpracovanej doby v službe, vyžadujúcu, aby počas obdobia dvanástich mesiacov predchádzajúcich dátumu ukončenia elektronického prihlasovania boli uchádzači nepretržite v službe Komisie.

52 V každom prípade nemožno vyvodiť, že by zamestnanec bol viac spôsobilý alebo okamžitejšie použiteľný ako iný len preto, že typ ich pracovného voľna sa odlišuje. Toto riešenie platí o to viac, že sporná podmienka vedie paradoxne k vylúčeniu určitých zamestnancov, ako žalobcu, hoci títo zamestnanci z dôvodu menšej dĺžky ich pracovného voľna boli viac prítomní počas posledných dvanástich mesiacov v rámci služieb Komisie ako iní zamestnanci, ktorí však boli pripustení do predmetného interného výberového konania. Toto konštatovanie protirečí ďalej tvrdeniu Komisie, ktorá v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu uviedla, že uvedená podmienka umožnila dať šancu stať sa úradníkom zamestnancom, ktorí preukázali, že si to zaslúžia plnením úloh a efektívnym výkonom, a mohli byť posúdení spôsobom týkajúcim sa ich čo najčerstvejšej minulosti a teda čo najspoľahlivejšie.

53 Vylúčenie zamestnancov, ktorí si vzali pracovné voľno z osobných dôvodov, nie je teda odôvodnené ani vzhľadom na sledované ciele, ani vzhľadom na článok 27 prvý odsek služobného poriadku.

54 Tento záver nie je vyvrátený údajným rizikom, uvádzaným na pojednávaní Komisiou, že zásada zákazu diskriminácie by bola porušená, keby boli podmienky týkajúce sa prihlasovania odlišné v závislosti od toho, či boli dotknutí zamestnanci zmluvnými alebo dočasnými zamestnancami.

55 V tejto súvislosti na rozdiel od toho, čo tvrdila Komisia v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu, je irelevantné, že išlo o prvé interné výberové konania otvorené pre zmluvných zamestnancov od reformy služobného poriadku z roku 2013 a že preto neexistovala opačná skoršia prax. Tento prvok je o to menej relevantný, že v predmetnom prípade žalobca nebol zmluvným zamestnancom, ale dočasným zamestnancom. Navyše a v každom prípade bolo vhodné, aby Komisia zosúladila podmienky prihlásenia sa pre zmluvných zamestnancov s podmienkami pre dočasných zamestnancov tak, aby boli dodržané zásady uvedené v judikatúre.

56 Vzhľadom na všetky tieto prvky a bez toho, aby bolo treba vyjadriť sa k prípadnému porušeniu článku 24a služobného poriadku alebo zásady rovnosti zaobchádzania, treba vyhovieť námietke nezákonnosti, keďže sporná podmienka porušuje článok 27 prvý odsek služobného poriadku a v dôsledku toho treba zrušiť napadnuté rozhodnutie.

O návrhoch na náhradu škody

57 Keďže zrušenie napadnutého rozhodnutia nemôže podľa žalobcu postačovať na nápravu nemajetkovej ujmy, ktorá mu údajne vznikla, navrhuje, aby Všeobecný súd uložil Komisii povinnosť zaplatiť sumu 5 000 eur. Komisia odpovedá, že v prípade neexistencie protiprávnosti postihujúcej napadnuté rozhodnutie tieto návrhy, formulované po prvýkrát pred Všeobecným súdom, treba zamietnuť. V každom prípade, aj keby toto rozhodnutie bolo nezákonné, jeho zrušenie stačí na náhradu uvádzanej nemajetkovej ujmy.

58 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry môže samotné zrušenie nezákonného aktu predstavovať primeranú a v zásade dostatočnú náhradu akejkoľvek nemajetkovej ujmy, ktorú tento akt mohol spôsobiť (rozsudok z 9. novembra 2004, Montalto/Rada, T-116/03, EU:T:2004:325, bod 127; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 1987, Hochbaum a Rawes/Komisia, 44/85, 77/85, 294/85 a 295/85, EU:C:1987:348, bod 22).

59 Zrušenie aktu postihnutého protiprávnosťou však nemôže predstavovať samo osebe primeranú náhradu, keď na jednej strane napadnutý akt obsahuje výslovne negatívne posúdenie spôsobilosti žalobcu, ktoré ho môže poškodiť (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. februára 1990, Culin/Komisia, C-343/87, EU:C:1990:49, body 27 až 29; z 23. marca 2000, Rudolph/Komisia, T-197/98, EU:T:2000:86, bod 98, a z 13. decembra 2005, Cwik/Komisia, T-155/03, T-157/03 a T-331/03, EU:T:2005:447, body 205 a 206), a na druhej strane žalobca preukáže, že mu vznikla nemajetková ujma oddeliteľná od protiprávnosti odôvodňujúcej zrušenie, ktorá nemôže byť v plnom rozsahu napravená týmto zrušením (rozsudky zo 6. júna 2006, Girardot/Komisia, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 131, a z 19. novembra 2009, Michail/Komisia, T-49/08 P, EU:T:2009:456, bod 88).

60 V predmetnom prípade žalobca tvrdí, že jeho nemajetková ujma vyplýva z toho, že Komisia už nemôže, pokiaľ ide o neho, znovu nastoliť situáciu predstavujúcu tie isté podmienky, ako boli tie, za ktorých malo byť zorganizované výberové konanie tak, aby bola zaručená rovnosť zaobchádzania medzi všetkými uchádzačmi a objektívnosť hodnotenia.

61 Treba konštatovať, že žalobca jednak nevytýka Komisii žiadne negatívne posúdenie jeho spôsobilosti, ktoré by ho mohlo poškodiť, a jednak nepreukázal, že mu vznikla nemajetková ujma oddeliteľná od protiprávnosti odôvodňujúcej zrušenie.

62 Za týchto podmienok a na základe judikatúry pripomenutej v bodoch 58 a 59 vyššie Všeobecný súd dospel k záveru, že akákoľvek nemajetková ujma, ktorá mohla vzniknúť žalobcovi z dôvodu protiprávnosti napadnutého rozhodnutia, sa napraví primerane a dostatočne zrušením tohto rozhodnutia. Návrhy na náhradu škody musia byť teda zamietnuté.

63 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobe treba vyhovieť v rozsahu, v akom sa v nej navrhuje zrušenie napadnutého rozhodnutia a v zostávajúcej časti ju zamietnuť.

O trovách

64 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala v predmetnej veci v podstatnej časti úspech, treba jej uložiť povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom žalobcu.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora)

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie komisie interného výberového konania COM/02/AST/16 (AST 2) o zamietnutí kandidatúry RS sa zrušuje.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania.**

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. septembra 2018.

Podpisy